

den årliga avkastningen. Då S:s rätt till årligt underhåll från stiftelsen upphört i och med förutvarande makens död och hon sålunda vid tidpunkten för utbetalningen av ifrågavarande engångsersättning inte längre tillhör destinatärskretsen, kan stadgandet i nyssnämnda anv-punkt inte anses tillämpligt i förevarande fall. S kan ej heller av annan grund anses skattskyldig för den av henne uppburna engångsersättningen.

Hos KR yrkade TI faställelse av TN:s beskattningsåtgärder, därvid denne yttrade. Enligt punkt 2 av anv till 31 § KL skall såsom periodiskt understöd betraktas vad som uppbäres från varje slags stiftelse, om och i den mån det i de för stiftelsen gällande stadgar är föreskrivet, att stiftelsens intäkter skola för all framtid eller viss tid tillfalla viss familj, vissa familjer eller bestämda personer. Enligt nu ifrågavarande testamentsfonds stadgar skall fondens intäkter för all framtid tillfalla avkomlingar till testatorerna eller personer, som står dessa avkomlingar nära. Det till S utbetalade engångsbeloppet å 99.066 kr bör därför, likaväl som de tidigare till henne utgivna årliga understödsbeloppen, betraktas såsom för henne skattepliktig inkomst av tjänst. Den omständigheten, att hennes frånskilde make avlidit 1963 och engångsbeloppet till henne utbetalats i mars å, bör inte innebära, att S vid tiden för engångsbeloppets utbetalning ej längre tillhörde destinatärskretsen. Enligt uttryckligt stadgande i testamentet skulle ju, därest testatorernas son avlider före sin frånskilda hustru S, under förhandenvarande omständigheter underhållsskyldigheten avlösas med ett belopp av 100.000 kr.

KR: Ej ändring. (KR:s utslag den 22/6 1965.)

Litteratur

Aktiebolagens utskiftningsskatt

av K. G. A. Sandström, Norstedts, 317 sid. Pris häft. kr 36:—.

Författaren redogör i början av boken utförligt för utskiftningsskattens tillkomst-historia. Den börjar egentligen redan 1913, då riksdagen hemställde om utredning, huruvida och i vad mån, då ett aktiebolag upplöstes, bolagets uppsparade tillgångar, vilka icke utdelades förrän i sammanhang med bolagets upplösning, kunde göras till föremål för inkomstbeskattning hos delägarna. Frågan om beskattning av sådana vinstmedel hos bolag, som ej av bolagen utdelades, erhöi så småningom en provisorisk lösning genom den år 1919 införda B-skatten. När denna år 1926 avskaffades, hade frågan ånyo blivit aktuell och föremål för nya utredningar inom finansdepartementet och av särskilda sakkunniga. Man hade nu utbytt den under förarbetena använda benämningen upplösningsskatt mot beteckningen utskiftningsskatt. Termen utskiftning, ehuru hänförande sig till aktiebolagsrättsliga förhållanden, har, framhåller författaren, ingen hemorts rätt inom bolagslagstiftningen utan är en ren konstprodukt från skatterättens område. Till 1927 års riksdag avläts så proposition med förslag till förordning om skatt vid utskiftning av aktiebolags och solidariska bankbolags tillgångar. Propositionen blev i huvudsak bifallen och den 27 juni sistnämnda år utfärdades Kungl. Maj:ts förordning om skatt vid utskiftning av aktiebolags tillgångar.

Efter historiken följer författarens utläggning av själva lagstiftningen. Med sin

under hela sin långa författarverksamhet väldokumenterade noggrannhet penetrerar författaren vartenda skrymsle av lagtexten och analyserar under ymnigt åberopande och citerande av rättsfall, betänkan- den och annan skatterättslig litteratur alla i sammanhanget aktuella tillämpningsreg- ler och begrepp, såsom tillskjutet belopp, eget kapital och beräkningen av sådant, ingångsvärde, förnyelsefond, återbäring av tillskjutet belopp och många andra.

Någon utförlig detaljgranskning kan naturligtvis inte här komma ifråga. Många intressanta partier i boken vore i och för sig väl värda speciella omnämmanden, men anmälaren vill närmast inskränka sig till några reflektioner kring ett avsnitt, där författaren trots den eljest för honom utmärkande fullständigheten och utförlig- heten synes recensenten något knapphän- dig i sin framställning. Det rör sig om tolkningen av ett rättsfall som citeras å sid. 102 i ett avsnitt, som handlar om fast- ställandet av den del av det utskiftade be- loppet, som utgivits till aktieägarna: I ett fastighetsaktiebolag, vars aktiekapital var uppdelat å 1.501 aktier, ägde B 1.500 ak- tier och en annan person den återstående aktien. Sedan bolaget trätt i likvidation, försåldes dess fastighet till B:s barn, vilka icke ägde någon aktie i bolaget, för ett be- lopp, som med 80.000 kronor understeg fastighetens taxeringsvärde. Prövnings- nämnden ansåg detta belopp, 80.000 kr., böra inräknas i det utskiftade beloppet och taxerade bolaget i överensstämmelse här- med, och kammarrätten gjorde icke någon ändring i detta beslut. Regeringsrätten (RÅ 1955 ref. 10) undanröjde taxerin- gen ”enär genom fastighetsförsäljningen bolagets egendom jämlikt 157 § första stycket lagen om aktiebolag förvandlats i penningar, samt försäljningen alltså, oak-

tat omständigheterna i målet, icke kan an- ses hava inneburit utskiftning av någon bolagets tillgång.” En ledamot var dock skiljaktig. Efter citatet av rättsfallet fort- sätter författaren: ”Detta avgörande har uteslutande grundats därå, att regerings- rättens majoritet funnit fastighetens för- säljning till underpris icke hava inneburit utskiftning av någon bolagets tillgång. Någon möjlighet att förklara, huru rege- ringsrättens majoritet kommit till ett dy- likt resultat, synes icke förefinnas. Ett försök därtill har gjorts i en skattetid- skrift, vari härutinnan uttalas: Till grund för utgången torde den uppfattningen ha- va legat angående utskiftningsskattens ställning i dubbelbeskattningssystemet att utskiftningsskatten är subsidär i den me- ningen att den endast skall träffa själva skiftet och vad som står i samband där- med. (Sv.SkT 1956 ref. sid. 77). Om den- na troligen inspirerade förklaring kan en- dast sägas, att den är lika oförståelig som den ståndpunkt, majoriteten i regerings- rätten intagit i föga båtar härvid ett ho- pande av intetsägande klichéer. I sak sy- nes det uppenbart att överlåtelsen av fas- tigheten till underpris innebar en utskift- ning av vissa värden, nämligen i princip skillnaden mellan fastighetens taxerings- värde samt den erhållna köpeskillingen.” Till uttalandet anknyter författaren i en not en hänvisning till en artikel av profes- sor Wellinder i Sv.SkT 1963, sid. 289. Vid återgivandet av den ”inspirerade” för- klaringen har emellertid vår författare ej medtagit sista meningen däri, så lydande: Med hänsyn till vissa i målet ej närmare diskuterade omständigheter, torde det icke hava varit uteslutet att huvudaktieägaren kunnat beskattas för förtäckt utdelning i anledning av försäljningen. (Jfr RÅ 1932 ref. 35 och 1935 ref. 26). För uteslutning-

en har författaren uppenbarligen ansett sig ha täckning, då han funnit, att endast den medtagna delen av förklaringen kan ha referens till vad som han uppfattat som det skäl, på vilket utslaget uteslutande grundats. Men professor Wellinder måste i den av författaren återopade artikeln, för övrigt betitlad "Något om det finansrättsliga utdelningsbegreppet", snarast sägas hava spunnit vidare just på den uteslutna meningen. Han skriver nämligen bl. a. : "Då RR :s uppfattning ej gärna kan ha varit, att man under en likvidation skulle kunna genom t. ex. avyttring till underpris till aktieägarna undgå beskattning av såväl utskiftning som utdelning, måste den — nota bene om den menat, att man kan bortse från att försäljningen ej skett till aktieägaren utan till dennes barn — ansett att förtäckt utdelning kan ske och beskattas även under en likvidation, varför det saknas anledning att införa institutet 'förtäckt utskiftning'. I så fall måste förtäckt utdelning även kunna ske av fonderade vinstmedel, då dessas överförande till aktieägarna eljest ej beskattas . . . En annan fråga är om RR :s uppfattning, att 'förtäckt utskiftning' ej i något fall bör beskattas hos bolaget, är materiellt sett tillfredsställande."

Här ges dock en helt annan aspekt på RR :s utslag än den, ur vilken författaren skärskådat det. Man kan visserligen hålla med författaren därom, att det varit önskvärt, om utslaget varit mindre dunkelt formulerat. Likvisst hade författarens redovisning för diskussionen om dess rätta innebörd förmodligen blivit fullständigare, därest han icke så ihärdigt fasthållit vid sin egen uppfattning av sakfrågan såsom odisputabelt riktig. Tvärtom förefaller med en mindre snäv tolkning av rättsfallet den av författaren intagna ståndpunkten

icke vara invändningsfri, detta med hänsyn bl. a. till tänkbara komplikationer, om den skulle bli normerande. — Lika litet som en författare är väl en recensent tvungen att svära på magisterns ord.

I huvudsak är dock recensenten såsom redan antytts mycket positivt inställd till författarens arbete. Vissa partier däri kunde såsom ovan framhållits vara förtjänta av att här särskilt uppmärksammas såsom instruktiva och vägledande för dem, som skola tillämpa utskiftningsskatteförordningen. Man tänker exempelvis på kapitlen 5 och 6 om återbäring av tillskjutet belopp samt om beskattningsbart belopp. Ett ovanligt fylligt ordregister kröner verket, andra utmärkta specialregister ej att förtiga.

I samband med att författaren å sid. 41 och 42 talar om utskiftningsskattens plats i skattesystemet, därvid han, ehuru efter vad det vill synas med viss tvekan, kommer fram till att utskiftningsskatten måste betecknas såsom en aktiebolagen åvilande förmögenhetsskatt, kanske man möjligen anknytningsvis väntat sig några allmänna synpunkter på skatten och dess betydelse såsom inkomstkälla för staten. Redan en blick på det införda, relativt korta rättsfallsregistret ger intryck av att skatten trots sin snart fyrtioåriga giltighetstid haft en begränsad tillämpning i praktiken. Man blir än mera övertygad om att så varit fallet, då man av statsverkspropositionerna för en rad år inhämtar, att utskiftningsskatten jämte ersättningsskatten beräknats till allenast 1.000.000 kr. På anledningarna till denna ringa användning skall här ej ingås, men man kan svårigen tillbakahålla en stilla undran över att författaren ansett det lönt att lägga ned en så stor tankemöda på att bena upp dessa sparsamt tillämpade rättsregler. Men å

andra sidan kanske just den omständigheten, att de relativt sällan bli aktuella, kan göra tillkomsten av en utförlig handbok i ämnet välmotiverad. Så länge utskiftningsskatten i dess nuvarande form kommer att existera, kommer med all sannolikhet föreliggande arbete att bli ett värdefullt stöd både för sådana, som skall avlämna deklaration till ledning för taxering till ifrågavarande skatt, och för dem som det åligger att verkställa sådan taxering, samt för dem som i förekommande fall ha att pröva, om denna är rätteligen grundad. Författaren besitter för övrigt i hög grad förutsättningar såsom kunskapsmeddelare. Då det gäller att lägga upp ett ämne systematiskt, torde han ha få jämn-goda medtävlare i vår rättslitteratur. Trots det i och för sig föga stimulerande stoffet gör författarens förmåga att uttrycka sig klart läsningen av boken lättsam. Man tycker sig under studiet befinna sig i en juridisk hörsal hos en föreläsare, som då han vid sin utläggning av texten stundom finner, att det brister i reda och klarhet hos dess upphovsmän eller hos andra uttolkare av densamma, frikostigt delar ut små snubbor och gliringar till syndarna. Sådant brukar alltid knipa applåder från ett auditorium.

Erik Stern.

Lagen om allmän försäkring

B. Hamdahl, G. Danielson och C. Lidbom. Lagen om allmän försäkring. Sthlm 1965. Norstedts. 544 s. Inb. kr 53:50.

Man kan likna den svenska socialförsäkringen vid ett träd, som har olika större eller mindre grenar. Till de stora grenarna kan i så fall räknas sjukförsäkringen, folk- och tilläggs pensioneringen, yr-

kesskadeförsäkringen samt arbetslöshetsförsäkringen. Av dessa fem grenar brukar yrkesskadeförsäkringen betecknas såsom vår äldsta socialförsäkringslagstiftning. Den första lagstiftningen av detta slag är 1901 års lag om ersättning för skada till följd av olycksfall i arbete. Genom tillkomsten år 1955 av en obligatorisk sjukförsäkring, med vilken samordning skett, har yrkesskadeförsäkringen i viss mån ändrat karaktär. En väsentlig minskning av antalet skaderegleringsfall har bl. a. varit en följd av samordningen med sjukförsäkringen. Försäkringens främsta uppgift är numera att utge livräntor vid invaliditet och dödsfall. Förbättringen av pensionsförmånerna vid invaliditet och dödsfall, främst genom tillkomsten av tilläggs pensioneringen (ATP) har föranlett att frågan om yrkesskadeförsäkringens framtida ställning inom socialförsäkringssystemet upptagits till särskild utredning. Det kan förväntas att resultatet av denna utredning kommer att redovisas inom det närmaste året.

Arbetslöshetsförsäkringen skiljer sig i många hänseenden från övriga socialförsäkringsgrenar. Den är en frivillig försäkring och de försäkrades hjälpbehov är huvudsakligen beroende av arbetsmarknadsmässiga förhållanden.

Av väsentlig betydelse för den svenska socialförsäkringens utbyggnad till ett lagstiftningskomplex, som berör alla, var den stora pensionsreform, som efter långvariga utredningar och stora politiska strider fick sitt uttryck i tillkomsten år 1959 av tilläggs pensioneringen. Denna utbyggnad av socialförsäkringen skärpte emellertid det redan förut påtagliga behovet av en närmare samordning mellan de olika socialförsäkringsgrenarna i materi-

ellt, finansiellt och lagtekniskt hänseende. I anslutning till skapandet av tilläggspensioneringen blev det därför ofrånkomligt med en sammanvävning av folkpensioneringen och tilläggspensioneringen samt mellan dessa grenar och sjukförsäkringen i ett enhetligt lagsystem.

Genom den nya lagstiftningen skedde materiella ändringar i den tidigare lagstiftningen, vilka ändringar särskilt syftade till en samordning mellan sjukpenningförsäkring och förtidspensionering. Vidare utarbetades en gemensam lag för sjukförsäkring, folkpensionering och tilläggspensionering. Den nya lagen — lagen om allmän försäkring — antogs av 1962 års riksdag och trädde i kraft den 1 januari 1963. Lagen ersätter bl. a. de tidigare särskilda lagarna om allmän sjukförsäkring, moderskapshjälp, folkpensionering, barnpensioner, särskilda barnbidrag och försäkring för allmän tilläggspension. Utanför lagen om allmän försäkring faller yrkesskadeförsäkringen och lagstiftningen angående ersättning för skada eller sjukdom, som ådragits under militärtjänstgöring. Arbetslöshetsförsäkringen faller även utanför lagen om allmän försäkring.

Antagandet av lagen om allmän försäkring innebär givetvis inte att reformarbetet inom socialförsäkringen är avslutat. Nya utredningar pågår och nya utredningar kommer med säkerhet att följa. Bland statliga kommittéer, som sysslar med översyn av lagstiftningen, märkes 1961 års sjukförsäkringsutredning och den år 1962 tillsatta pensionsförsäkringskommittén. Socialförsäkringen befinner sig ständigt i den politiska blickpunkten och man spår nog ej fel om det varje år kommer att bli ändringar i denna lag och därtill anknutna författningar.

Nu föreligger en kommentar till lagen om allmän försäkring, vilken utgivits av Norstedts förlag i dess serie för lagkommentarer — Gula Biblioteket. Författarna, som tillhör vårt lands främsta expertis inom socialförsäkringens område, är rättschefen i socialdepartementet, hovrättsrådet Bengt Hamdahl, expeditionschefen i samma departement Gunnar Danielson och numera departementsrådet i justitiedepartementet Carl Lidbom.

Att tiden ansetts mogen för en mera uttömmande kommentar till den nya lagstiftningen inom socialförsäkringen får antas bero på att förevarande lagstiftningskomplex, trots den pågående ständiga översynen, nu erhållit en mera definitiv utformning i väsentliga avseenden.

Det kan konstateras att kommentaren med hänsyn till omfattningen av det lagstiftningskomplex, som den behandlar, med nödvändighet måste komprimeras starkt om den ej skall svälla ut alltför mycket. Här har författarna stått inför en vansklig uppgift.

Enligt förordet vänder sig kommentaren framför allt till den som i sitt arbete behöver sätta sig in i reglerna för den allmänna försäkringen. Författarnas arbete har bestått i att välja ut bland författningar och delar av förarbeten, vad som är väsentligt för förståelsen av lagbestämmelserna. De har emellertid inte endast valt ut ur förarbetena väsentliga ting utan i många fall försett viktiga bestämmelser med kortfattad historik. De har också gjort ett urval av tillämpningsföreskrifter.

Vad beträffar redovisningen av rättsfall har författarna följt principen att i allmänhet endast beakta avgöranden av försäkringsdomstolen och inte beslut av

principiell natur som endast avgjorts av mellaninstansen riks försäkringsverket. Sistnämnda beslut är i många fall av stort värde men boken skulle ha fått en alltför stor omfattning om dessa verks avgöranden även medtagits. I detta sammanhang kan nämnas, att försäkringsdomstolen nedlagt ett förtjänstfullt arbete med att publicera mål av principiell natur i Tidsskrift för allmän försäkring. Denna tidsskrift utkommer med 11 nummer årligen och innehåller i sitt sista nummer av varje årgång ett sakregister över de publicerade fallen. Avsikten torde vara, att referaten framdeles skall sammanföras och publiceras separat. För den som i sitt arbete har intresse av tillämpningen av lagen om allmän försäkring är det ett önskemål att planerna på den separata rättsfalls-samlingen skall kunna realiseras.

Utrymmet här tillåter inte en närmare genomgång av de viktigare bestämmelserna i lagen om allmän försäkring och därtill hörande författningar. Anmälaren vill dock beröra ett område som torde vara av särskilt intresse för denna tidskrifts läsekrets nämligen innebörden av arbetstagarbegreppet.

Enligt gällande bestämmelser skall den pensionsgrundande inkomsten fastställas av den lokala skattemyndigheten. Härvid är arbetstagarbegreppets omfattning av avgörande betydelse. Även för tillämpligheten av lagen om yrkesskadeförsäkring och lagen om semester är arbetstagarbegreppet avgörande. Lika litet som i dessa båda lagar är arbetstagarbegreppet definierat i lagen om allmän försäkring. Enligt den ståndpunkt statsmakterna intagit vid tillkomsten av yrkesskadeförsäkringslagen och lagen om allmän försäkring skall arbetstagarbegreppet i dessa lagar ha samma innebörd som i semesterlagen.

Vägledande för tolkningen blir den praxis, som utbildats vid tillämpningen av de tre nämnda lagarna och i två av föregångarna till lagen om allmän försäkring, lagarna om allmän sjukförsäkring och om försäkring för allmän tilläggspension. En sammanfattning av vad som enligt praxis kan anses gälla rörande innebörden av begreppet arbetstagare lämnas i en av riks försäkringsverket i november 1964 utgiven broschyr, benämnd "Vem är arbetstagare?"

För att en person skall anses som arbetstagare fordras som bekant att ett anställningsförhållande föreligger. Ett sådant förhållande kan inte uppkomma utan ett tjänsteavtal. I allmänhet föreligger inga svårigheter att avgöra om en person, som utför arbete för en annan persons räkning, är att anse som arbetstagare i förhållande till denne eller utför sitt arbete såsom självständig företagare. Gränsområden finns dock, inom vilka bedömningen kan erbjuda svårigheter. I princip bygger bedömningen av frågan om en person är arbetstagare eller ej på prövning av samtliga omständigheter i varje särskilt fall. Av kommentaren framgår emellertid att en tendens till förskjutning av praxis i riktning mot en mera schablonartad bedömningsmetod gjort sig gällande.¹

Kommentaren, som utgavs i januari 1965, har såvitt anmälaren kunnat finna,

¹ Jfr prof. Folke Schmidt i Sv. Juristtidning 1965 s 279. Schmidt framhåller att svensk rätt har olika arbetstagarbegrepp för två olika situationer. Han anser att man bör dela upp arbetstagarbegreppet så att man vid tillämpning av lagarna om kollektivavtal, förenings- och förhandlingsrätt följer det mera snäva arbetstagarbegreppet som utbildats kring HB 17:4, medan man för reglerna om skatt, införsel m m följer socialförsäkringsmetoden. Red.

beaktat vad som beslutats av statsmakerna till och med 1964 års utgång. Anmälan vill därför avslutningsvis redogöra för de viktigare ändringar i lagtext och författningar, som tillkommit efter denna tidpunkt. Jag hänvisar därvid till de olika sidorna i kommentaren.

Sid 246 — 248 och 251. Här har skett sådan ändring i 19 kap 2 § tredje stycket lagen om allmän försäkring att *avgift* avseende utgifter för *sjukvårdsförsäkring* skall erläggas av en försäkrad, om till statlig inkomstskatt *beskattningsbar* (i stället för taxerad) inkomst beräknats antingen för honom själv eller för make med vilken han samtaxeras. Reglerna i 19 kap 2 § fjärde stycket och 6 § femte stycket lagen om allmän försäkring slopas härvid. Samtidigt sker motsvarande ändring i 2 § 4 mom uppbördsförordningen den 5 juni 1953 (nr 272, ändrad 1954:340). Det kan anmärkas, att ändringen av reglerna om avgiftsplikten inte berör rätten till sjukvårdersättning. Ikraftträdande den 1 januari 1966. (SFF 1966:144 och 152).

Sid 254 och 255. Beslut har fattats om ändrade grunder för beräkning av *folkpensionsavgift*. För närvarande utgör den 4 procent av taxerad inkomst och är maximerad till 600 kr. Avgiften skall beräknas efter 4 procent av beskattningsbar inkomst och maximeras till 1.200 kr. Detta medför ändring i 2 — 5 §§ lagen den 25 maj 1962 (nr 398) om finansiering av folkpensioneringen. Ikraftträdande den 1 januari 1966. (SFF 1965:74).

Beträffande *kostnaderna för folkpensioneringen* har beslutats att staten skall överta kommunernas nuvarande kostnader för förtidspensioner jämte barntilllägg till sådana pensioner, änkepensioner i anledning av dödsfall, som inträffat fö-

re den 1 juli 1960, samt hustrutillägg. Samtidigt har bestämts att kommunerna skall svara för finansieringen av de kommunala bostadstilläggen. Kostnaderna för bostadstilläggen skall tillgodoföras statsverket genom avdrag vid utbetalningen till kommunerna av förskott på kommunalskatten. Ändring har skett av 1, 6, 7, och 8 §§lagen 1962:398. Ikraftträdande den 1 januari 1965. (SFF 1965:147).

Sid 293. Beslut har fattats om standardhöjning av *folkpensionerna* fr o m den 1 juli 1965 med 150 kr om året för ensam pensionär och med 230 kr om året för makar. Dessutom har bestämts att *index-tillägg* som utlöses efter juni månad 1965 skall utgå med 85 kr för ensam pensionär och 130 kr för makar. Ändring har till följd härav skett i 11 § första och andra styckena lagen den 25 maj 1962 (nr 382) angående införande av lagen om allmän försäkring. (SFF 1965:145).

Sid 294. Med det för oktober 1965 gällande pensionspristålet utgör *det årliga folkpensionsbeloppet* — bortsett från kommunalt bostadstillägg — för en ensam pensionär 4.245 kr och för två pensionsberättigade makar tillhopa 6.630 kr.

Sid 296 och sid 310. Kommunala bostadstillägg, hustrutillägg och änkepensioner i anledning av dödsfall före den 1 juli 1960 är underkastade inkomstprövning. För att neutralisera verkningarna av de höjda fastighetstaxeringsvärdena vid 1965 års allmänna fastighetstaxering i fråga om rätten till nämnda *inkomstprövade folkpensionsförmåner* har reglerna om inkomstprövning av sådana förmåner ändrats, så att de s. k. skärpningsfria beloppen fr. o. m. den 1 juli 1965 höjts från 20.000 kr till 30.000 kr för ensam pensionär och från 30.000 kr till 45.000 kr för makar. Ändring har skett i 16 § lagen den

TOR:s årsmöte

TOR avhöll sitt årsmöte i Lilla parti-lokalen i Riksdagshuset den 23 oktober.

Mötet var mycket talrikt besökt och då förbundets ordförande, kronokamreraren Elis Winnermark, öppnade mötet, kunde han hälsa representanter för samtliga länsföreningar välkomna.

Herr Winnermark utsågs till ordförande och uppbördsrevisorn H. Eidås till vice ordförande vid mötet. Till att föra årsmötets protokoll utsågs f. d. länsassessorn Gustaf Åhström.

Rättschefen i finansdepartementet Erik

25 maj 1962 (nr 382) angående införande av lagen om allmän försäkring (SFF 1965:145) och 5 § andra stycket lagen den 25 maj 1962 (nr 392) om hustrutillägg och kommunalt bostadstillägg till folkpension. (SFF 1965:146).

Sid 299. Enligt ändring i övergångsbestämmelserna till lagen 1962:382 får det belopp varmed folkpensionerna höjts och de indextillägg som utlöses efter juni månad 1965 ej påverkas av samordningen mellan den allmänna försäkringen och yrkesskadeförsäkringen för de förtids- och ålderspensionärer, som vid utgången av år 1962 åtnjöt vissa folkpensionsförmåner. (SFF 1965:145).

Gösta Stendahl.

Reuterswärd hade välvilligt ställt sig till förfogande och höll ett synnerligen intresseväckande föredrag över ämnet "Familjebeskattningen i stöpsleven", varvid han gav en högt uppskattad översikt och orientering om problemställningar när det gäller sam- och särbeskattning såväl i utlandet som här i landet.

Styrelseberättelsen, som varit införd i förbundets tidskrift Skattenytt, lades med godkännande till handlingarna. Revisionsberättelsen föredrogs, varefter styrelsen i enlighet med revisorernas förslag beviljades ansvarsfrihet för den tid revisionen omfattade. Även ekonomichefen, f. d. häradskrivaren Oscar Lewrö, innefattades i denna ansvarsfrihet.

På valutskottets förslag beslöt årsmötet att till ordförande i förbundet och dess styrelse omvälja kronokamreraren Elis Winnermark, Borås.

Till styrelseledamöter omvaldes uppbördsrevisorn Henry Eidås, Stockholm, f. d. häradskrivaren Alfred Linderson, Karlshamn, jägmästaren Sam Nireus, Hörnefors, och kronokamreraren S. O. Grigholm, Gävle.

Även styrelsesuppleanterna omvaldes, nämligen ingenjören Wilh. Watz, Odensala, kronokamreraren Hugo Brissman, Malmö, och polismästaren Ragnar Liljeborg, Båstad.

Till revisorer omvaldes f. d. häradskrivaren Arfrans Lindholm, Falun, och byrådirektören G. Pernéus, Stockholm, samt till revisorssuppleanter C. E. Bengtsson, Stockholm, och häradskrivaren C. G. Ludvigsson, Stockholm.

Medlemsavgiften för år 1966 inklusive prenumeration på tidskriften Skattenytt fastställdes till 18 kronor och densamma skulle liksom hittills inkasseras av tid-